

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

http://zs1.nmnm.cz

číslo 52 - prosinec 2008

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VARTISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

Po roce k nám do školy opět
zavítala hadí slečna Růženka

str. 9

PÁR SLOV ÚVODEM

Venku to sice vypadá spíš jako na podzim, ale stačí se rozhlédnout kolem sebe a je nám jasné, že Vánoce jsou už úplně blizoučko. V přízemí školy nám majestátně svítí vánoční stromeček, tak velký jsme ještě nikdy neměli. Vyzdobené jsou nejen chodby, ale i téměř všechny třídy a také pohled na naši budovu zvenčí je krásně vánoční.

Do této atmosféry přicházíme s dalším číslem Puclíka, které v sobě shrnuje události, jenž naše škola zažila za poslední dva měsíce. Sice už moc času nezbývá, ale doufáme, že si dvaapadesátku stihnete ještě prolistovat, než se oddáte radostem vánočních prázdnin, které jsou už opravdu za dveřmi.

Tak ať se vám konec roku vydaří k vaší spokojenosti a my vám k tomu přejeme příjemné počteníčko...

Redakce

školní časopis
Puclík

přeje všem čtenářům

**krásné a spokojené Vánoce
a hodně štěstí a zdraví v novém roce**

CO NÁS ČEKÁ

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- 17. 12. 2008 Vánoční turnaj v piškvorkách
- 20. 12. 2008 Začátek vánočních prázdnin
- 29. 01. 2009 Pololetní vysvědčení
- 30. 01. 2009 Pololetní prázdniny
- 02.-08. 02. 2009 Jarní prázdniny

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Pan učitel Sláma byl přistižen, jak si v jídelně hrál na agenta 007. Když zahlédl pana učitele Matejku, vytáhl imaginární revolver, namířil na něho a vystřelil. Pak s bondovským klidem odfoukl kouř z hlavně a revolver zastrčil zpátky. Zřejmě se netrefil, protože pan učitel Matejka po výstřelu nepadl, ale udělal jen ha, ha, ha... Tedy pane učiteli, Bond by se určitě trefil...
- Letošní rojení čertů v podání 9.C bylo silným zážitkem nejenom pro děti z nejnižších tříd, ale určitě na něj dlouho nezapomene i pes Buck Andrey Machové ze 7.C. Toho totiž vpád tlupy čertů do 7.C přiměl k bezhlavému úprku ze třídy. Následovala pronásledovací akce, do které se kromě majitelky psa srdnatě zapojila i paní učitelka Svobodová. Společnými silami se jim Bucka nakonec podařilo odchytil, ale nebohé zvíře má z toho zážitku trauma ještě dneska.
- Pan učitel Matejka se poctivě připravoval na suplování pěstítek v 8.C. Nachystal si na tácek mističky s různými semínky, ale těsně před zvoněním mu tácek vypadl z ruky a všechna semínka měl na jedné hromadě na zemi. Moc šťastně se na to netvářil a ostatní kolegové z kabinetu se mu ani trochu nesmáli (teda trochu jo, vlastně dost, no řehtali se jako koně...). V té chvíli by bylo asi nejlepší angažovat Popelku (ale nesměl by to být Marcel!!!).
- Když šla nedávno 7.C ze školního pozemku, měli žáci z toho, že už mají zahradní dřinu za sebou, takovou radost, že dělali po cestě různé skopičiny. Paní učitelka Librová se po nich ohlédla, vtom jí podklouzla nožka a elegantně se rozplácla na chodníku. Je to žena statečná, zvedla se sama se slovy, že ji přece žáci nebudou sbírat...

OBSAH

§ Pár slov úvodem.....	2
§ Co nás čeká.....	2
§ Puclíkova šuškárna.....	2
§ Šťastné a veselé.....	3
§ Možná přijde i Mikuláš.....	3
§ Školní Vánoce tradičně.....	4
§ Tutanchamon.....	5
§ Projekt Panenka.....	6
§ Adventní výlet.....	7
§ Nový spolužák.....	8
§ Růženka opět ve škole.....	9
§ Pekelný tanec.....	10
§ Vše se ničí, jen to fičí.....	11
§ S odpady to umíme.....	12
§ Medová hodina.....	14
§ Čajový den.....	15
§ Vyzvídali jsme.....	16
§ Den první pomoci.....	17
§ Halloweenská noc ve škole.....	18
§ Nicolas Winton – Síla lidskosti.....	19
§ Žákovská knihovna informuje.....	20
§ Rodičák na dálku.....	22
§ Festival Modré dny.....	24
§ Okénko ZŠ Slavkovice.....	25
§ Fotosoutěž.....	28

ŠŤASTNÉ A VESELÉ

Kalendářní rok hrne ke svému konci a lidé se připravují na Vánoce. Z kuchyní voní vánoční cukroví, z rádia se ozývají koledy, nakupují se vánoční dárečky a všude panuje dobrá nálada. I u nás ve škole se snažíme zachytit vánoční atmosféru - okna zdobí vánoční motivy, vyzdobeny jsou mnohé třídy a v přízemí hlavní budovy vyrostl velký vánoční strom.

Poslední týden nás místo obyčejného zvonění, každé ráno vítá vánoční koleda. Ale už bylo dost slova Vánoce. Po Štědrém dni nás navštíví dva svátky vánoční. Jsou to svátky plné radosti a spokojenosti. Sejdou se celé rodiny a všude bude panovat taková ta rodinná idylka. A na úplný konec roku se nevyhneme každoročním ohňostrojům a oslavám příchodu nového roku.

Tak příjemné prožití vánočních svátků a Nového roku přeje

Andrea Žváčková, 9.C

Možná přijde i Mikuláš

Mgr. J. Truksová

V úterý odpoledne 2. prosince 2008 se v kreslárně naší školy sešli rodiče budoucích prvňáčků se svými dětmi. Paní učitelky z budoucích prvních tříd si pro děti připravily hry a soutěže se zimní tematikou.

Děti se ocitly v bílém a barevném světě. V bílém světě si hrály na snůh, koulovaly se. Když už byli všichni „celí promrzlí“, tak je mašinka odvezla do barevného světa. Tady na děti čekaly hry s víčky od PET lahví. Třídily je podle barev, zpívaly o barvách písničky a skládaly z víček barevné obrázky. Při skládání obrázků dětem pomáhaly maminky a přidali se i tatínkové.

Na závěr na děti čekalo překvapení. Přišli za nimi tři krásní andělci, kteří dětem přinesli dopis od Mikuláše, omalovánky a malou mikulášskou nadílku.

Školní Vánoce

CO NÁS ČEKÁ V POSLEDNÍM TÝDNU

tradičně

Také v letošním roce bude poslední předvánoční týden v mnohém odlišný od ostatních běžných týdnů. Kromě toho, že v tomto období bude každý den vyučování začínat již tradičně místo zvonění koledou, nás čeká ještě několik zajímavých akcí, které pro vás Puclík připravil.

] TRADIČNÍ VÁNOČNÍ SOUTĚŽ]

Zaměření vánoční soutěže jsme neměnili ani v letošním roce. Šlo nám totiž o to, aby se dala ohodnotit celá třída, i když je nám jasné, že se v každém kolektivu najde pár jedinců, kteří to za ty ostatní udělají. Je ale na vás, abyste se domluvili a práci si mezi sebe rozdělili – soutěžit se totiž bude

O NEJLÉPE VÁNOČNĚ VYZDOBENOU TŘÍDU

Žádné podmínky pro soutěž stanoveny nejsou, všechno závisí na vás. Určitě ale chcete mít ve třídě vánoční atmosféru, takže nějakou výzdobu stejně asi plánujete. Do soutěže se není třeba ani přihlašovat – prohlédneme si všechny třídy. Po zkušenostech z minulých let ale do soutěže nezahrneme 1.-3. ročník, tedy třídy na přístavbě, protože v nich je výzdoba vždycky dílem paní učitelky a děti se na ní podílí minimálně.

Redakční rada provede vyhodnocení soutěže **ve čtvrtek 18. prosince 2008** odpoledne a odměnu za nejlepší výzdobu obdrží celá třída v pátek 19. 12. 2008.

] ŠKOLNÍ VÁNOČNÍ STROMEČEK]

Stejně jako v minulých letech bude i letos v posledním předvánočním období dominantou přízemí hlavní budovy školní vánoční stromeček. Během posledního týdne můžete vždy ráno od 7.15 do 7.30 hodin umístit pod stromeček dárky pro své kamarády a spolužáky, kterými jim chcete na Vánoce udělat radost. Na konci týdne pak Puclík zařídí, aby se dárky dostaly do těch správných rukou.

Pokud se rozhodnete své dárečky pod stromeček přichystat, nezapomeňte je **čitelně označit jménem a třídou toho, pro něhož jsou určeny. Věnujte napsání a zejména připevnění cedulky s těmito údaji na dárky dostatečnou pozornost!!!** Každý rok se totiž objeví pár dárků, které není možné doručit, protože na nich tyto údaje chybí. Buď je tam dárce vůbec nenapsal, nebo napsal, ale cedulka v tom chumlu dárků někam zmizela. Je velká škoda, když doručení dárku ztroskotá na tom, že cedulka byla špatně připevněná, nebo na ni dárce zapomněl.

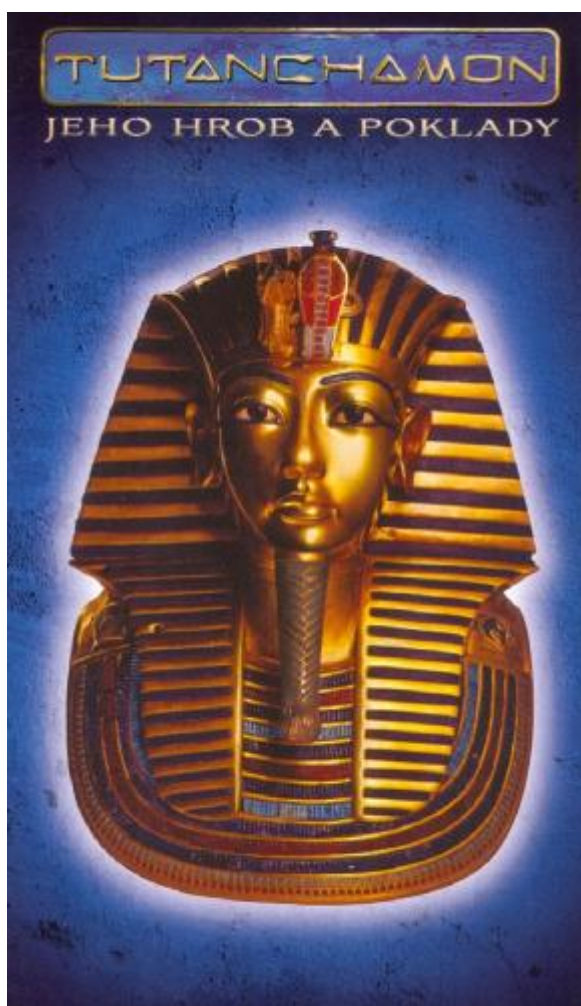
Letos již počtvrté pro vás Puclík připravil vánoční turnaj v elektronických piškvorkách. Každým rokem zájemců o účast přibývá, tak jsme moc zvědaví, kolik jich přiláká letošní čtvrtý ročník turnaje. Utkají se vždy dva hráči, každý má k dispozici počítač a jejich jediným úkolem je umístování křížků a koleček na hrací plochu. Vyhrává ten, kdo dokáže sestavit nepřerušenu řadu z pěti svých symbolů.

Turnaj proběhne ve středu **17. prosince 2008**, účastníci se mohou do soutěže hlásit **od 13.30 hodin v kreslárně**. Po rozlosování dvojic bude zahájena vlastní soutěž v učebnách výpočetní techniky – bude se hrát prostřednictvím počítačové sítě. První a druhý stupeň soutěží odděleně.

Vyzýváme také učitele k účasti v turnaji!!! Na vítěze ve všech kategoriích čekají jako vždy hezké ceny.

TUTANCHAMON

Jana Knapčoková a Martina Šikulová, 6.C

V hodině dějepisu v 6.C jsme se právě začínali učit o Egyptě a k tomu samozřejmě patří faraoni. A protože je naše paní učitelka dějepisu velice aktivní, tak pro nás zorganizovala exkurzi na výstavu do Brna, která má název Tutanchamon - jeho hrob a poklady.

Na výstavu jsme se vydali 9. prosince 2008 vlakem. Když jsme dorazili do Brna, tak nastala velká hádka, jestli bude rozchod ve Vaňkovce, nebo na Svobodáku. Nakonec vyhrála Vaňkovka. Pak jsme si to už štrádovali na výstavu. Moc se nám tam všem líbilo. Připadali jsme si, jako když to objevil Howard Carter. Vše bylo zdobeno zlatem. Vše se blyštělo. Nejen že to bylo nádherné, ale taky velmi poučné. Pak jsme si šli říct pravidla k rozchodu a rozběhli se po Vaňkovce.

Všichni, co měli hlad, zaútočili na McDonald a KFC, jelikož už snědli pracně usmažené maminčiny řízky. Pak jsme šli na Svobodák, ale jenom na půl hodinky a následoval přesun na nádraží. Ve vlaku jsme přebíhali ze sedadla na sedadlo, protože byl poloprázdný, a taky jsme malovali prsty na zamlžená okna.

Když jsme dojeli na nádraží do Nového Města, už na nás čekali starostliví rodiče. Výlet se nám vyvedl a doufáme, že zase naše paní učitelka něco podobného brzy vymyslí.

PROJEKT

Mgr. Pavlína Poláčková

PANENKA

Téměř celý listopad se stal součástí výuky na naší škole projekt Panenka. Byl rozdělený na dvě části – teoretickou, při které se všichni žáci dozvěděli, co je podstatou tohoto projektu, kdo jej zaštiťuje a co vlastně všechno obnáší, a praktickou, kdy se za pomoci svých třídních učitelek dali do vytváření hadrových panenek.

Proč to všechno dělali? Důvod je víc než prostý – pomáhají svým vrstevníkům v Africe. Projekt má totiž charitativní podtext, a protože charita se na naší škole zabydlela už natrvalo, ani to nikomu nepřišlo příliš divné.

Co je tedy podstatou projektu Panenka? Pokusit se vytvořit co nejkrásnější panenku, která se někomu zalíbí natolik, že si ji zakoupí. Takto získané finance budou použity na nákup očkovacích látek proti šesti smrtelným dětským chorobám, které se na africkém kontinentu stále hojně vyskytují.

Do akce se zapojila školní družina, všechny třídy prvního stupně (ani některé paní učitelky neodolaly a vyrobily také panenku), ze stupně druhého potom 9.A a D a členky redakce školního časopisu, které pomohly s výstavou všech vyrobených panenek v prostorách školy proto, aby si je mohli prohlédnout i rodiče, kteří školu navštívili při příležitosti konzultačních schůzek.

Kolik panenek se nakonec podařilo ušít? Téměř 75. Možná se to mnohým bude zdát málo v poměru k množství dětí, které pomoc potřebují, ale kdyby se podařilo prodat všechny, tak jsou to téměř tři třídy zachráněných dětských životů a to není přece vůbec málo.

Díků patří paní Kadlecové, která ušila všechny základní „kostry“, které děti potom dotvářely. Spolu s tím děkuji také za pomoc všem maminkám, které ušily nebo upletly oblečky pro panenky.

Panenky nyní putují do Prahy, kde má hlavní sídlo organizace UNICEF, která je nabídne k prodeji (více informací o organizaci a projektu najdete na stránkách www.unicef.cz). Budeme tedy doufat, že všechny naše holky i kluci časem najdou své „adoptivní“ rodiče a tím pomohou splnit účel celého projektu.

ADVENTNÍ VÝLET

Dominika Kaštánková, 7.C

V neděli 7. prosince 2008 jsme se vydali s paní učitelkou Poláckovou na školní zájezd dětí a rodičů do Třebchovic a Ratibořic. Sraz byl jako obvykle u kulturního domu a odjíždělo se přesně o půl osmé.

K vánočním svátků patří odpradávná stavba betlému, proto první zastávkou na cestě byly Třebchovice pod Orebem ve východních Čechách, kde je ve zdejším muzeu unikátní mechanický betlém. Byl vyroben před více než 100 lety ze dřeva a skládá se z asi 2000 dřevěných dílů. Vytvořil jej lidový řezbář Josef Probošt s vydatnou pomocí Josefa Kapuciána a trvalo to téměř 40 let. Mechanismus, který uvádí betlém do pohybu, byl původně pohá-

něn ručně klikou, dnes ho rozhýbává elektrický motor. Třebchovický betlém zachycuje známé biblické výjevy zasazené do života českého městečka konce 19. století. V betlémské krajině jsou rozmístěny vyřezávané figurky, z nichž 51 se pohybuje při práci a 120 se pohybuje na pásech.

Po prohlídce betléma jsme navštívili obchůdek s krásnými dřevěnými hračkami. Tam jsme strávili asi hodinu a poté jsme se vydali zpátky k autobusu, abychom pokračovali v cestě.

Do Ratibořic jsme přijeli asi v jedenáct hodin. A tam jsme byli o trochu déle. Nejprve jsme si šli zakoupit vstupenky na Ratibořický zámek a potom

jsem šli do mlýna a na Staré bělidlo. Ve mlýně bylo půlhodinové představení o starých zvycích a pranostikách.

Co se dělo na Starém bělidle, opravdu nevím, jelikož jsem se ztratila. Ale potom jsem se zase našla a šli jsme na prohlídku zámku, kde nám komorná ukázala vánoční přípravy zámku a dovedla nás až k paní kněžně, která poprvé zůstala na svém zámku přes zimu v čase Vánoc. Potom jsme zhlédli menší hárku komorné a pana správce, ale všechno dobře dopadlo.

Po prohlídce zámku jsme měli ještě chvíli rozchod a pak naše kroky opět směřovaly k autobusu, kde na nás čekalo teplo, pan řidič a také pohádky.

NOVÝ

7.C MÁ NOVÉHO
BEZVA KAMARÁDA

Petra Vodličková, Dominika Kaštánková, Nikola Švárová, 7.C

SPOLUŽÁK

Od 1. září 2008 má třída 7.C nového spolužáka. Jmenuje se Buck. Má 4 nohy, ocas, 2 roky a 4 měsíce. Nevíte, co to je? Myslíte, že vás taháme za nos? To je omyl. Ano, je to opravdový pes. Je vycvičen, aby pomáhal lidem, kteří mají problémy se zrakem. Náš čtyřnohý kamarád a ochránce má z předmětů nejraději tělocvik, říká Ája Machová, Buckova majitelka a panička.

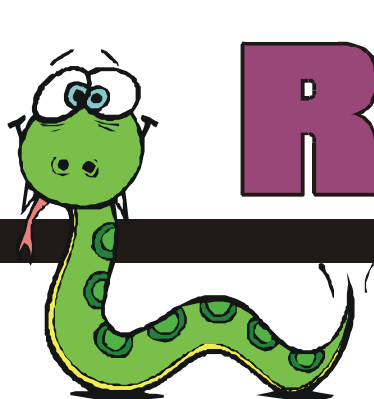

Buck byl vycvičen ve dvou letech v Praze. Povelům rozumí i v němčině. Buck nás ochraňuje před lidmi, které nezná - jako třeba dozor, učitelé apod. Na začátku štěkal na žáky a učitele. Teď už je zvyklý a do školy se těší.

To je stručné vyprávění o Buckovi. Jestli chcete vědět víc, zeptejte se sami Áji. Bucka byste se asi těžko ptali.

A nakonec pár otázek pro Áju Machovou:

- **Jak se ti líbí být ve škole s Buckem?**
„Tak normálně, je to sranda.“
- **Jaké byly reakce na Bucka ve škole?**
„Všichni byli v klidu.“
- **Jak sis připadala s Buckem první den ve škole?**
„První den s Buckem ve škole byl hodně chaotický. Spoustu žáků neznal a byl v cizím prostředí.“
- **Líbí se ti, jak se teď ostatní žáci chovají? Hladí si Bucka, zdraví tě?**
„Ano.“
- **Jaké to je mít vodícího psa?**
„Mít velkého psa je super!“

RUŽENKA

Mgr. Petr Smékal

OPĚT VE ŠKOLE

Ahoj! Jmenuji se Ruženka. Rok se s rokem sešel a já jsem se opět podívala k vám do školy. Kdo vlastně jsem? Pro ty, kteří to náhodou neví (což se divím) nebo jsou na naší škole novými žáky, to ve stručnosti připomenu.

Jsem krajta královská (python regius). Jsem slečna, přestože mám již půl roku v teráriu ženicha, kterému říkám Hugo. Moji příbuzní sice žijí v západní Africe, ale já se narodila v zajetí. V Africe už nás moc není, protože jsou tam lidé, kteří nás jí, dělají z nás kabelky a prodávají naše kůže hloupým turistům. Naštěstí v zajetí je to lepší. Ráda se plazím po větvích (hlavně večer a v noci), ráda se koupu a vyhřívám na teplých místech. A taky se ráda mazlím.

Do vaší školy jsem zavítala již podruhé. Ne snad proto, abych se učila číst nebo psát, ale jako živá učební pomůcka. To abyste viděli, jak takový had vypadá, ale hlavně jak je příjemný na omak.

V hodinách paní učitelky Janíčkové a Klementové jsem předváděla své krásné přes metr dlouhé tělo. Trochu jsem měla chuť na ty malé chlupaté tvorečky, kteří zmateně pobíhali po sousední kleci, ale nechtěli mi je dát. Prý nejsou na jídlo. A na co teda? No řekněte! Ti menší tvorečkové by sice moc nenasytili, ale ti větší... Mňam!

Abych se přiznala, moc se mi na tu dlouhou cestu ze Žďáru k vám nechtělo, ale nechala jsem se umluvit. Tedy abych byla úplně upřímná – páneček mi slíbil dva tlustoučké potkany. To je totiž pro nás hady ta nejlepší pochoutka. Někteří mí příbuzní sice jí i ryby, ptáky, hmyz a ti větší i prasátka a jeleny, ale já jsem malá a stačí mi ti potkani.

Nakonec se mi u vás líbilo a připadala jsem si jako filmová

hvězda – našla se spousta odvážných žáků, kteří zatoužili po fotce se mnou. Buďte rádi, že tam místo mě nebyl můj kamarád Hugo. To není klid'as jako já. Ten i kouše. Ale je krásný, světlejší, silnější... Úplný hadí elegant. Možná se k vám podívám i příští rok. Jestli budete chtít...

PEKELNÝ TANEC.

Katka Houserová, 9.C

Pátý prosinec. Ani letos se v tenhle den neobešla naše škola bez mikulášské nadílky, bez řinčení řetězů, řevu a andělských zvonečků...

Letošní rok se doslova sžila s touto příjemnou tradicí 9.C (i přes všelijaké petice a protesty...). Jedna skupina dostala na starost přístavbu a druhá hlavní budovu. V pátek brzy ráno jsme se sešli u nás ve třídě a mohly začít přípravy. Všude černo, všude saze, všude nepořádek... Jako v pekle :-). Potom už jsme mohli vyrazit v klasické sestavě - Mikuláš, andělé a čerti - vstříc hříšníkům na přístavbu.

Naše návštěva začala u třetácků. Řev, jekot, dupot, bouchání na dveře... To vše ohlašovalo náš příchod. Docela mě překvapila „hrdinská“ reakce ně-

kých borců ze třetích tříd. Hrůza v očích, němý výraz ve tváři a k tomu hysterický pláč jedné holčičky. Třetí ročníky se odbyly docela rychle, protože všichni jmenovaní z Mikulášovy knihy hříchů neriskovali svůj krk a raději odrecitovali básničku nebo zazpívali.

Následovalo první patro. Jen co se Mikuláš vykecal a milostivě vpustil nás čerty do třídy, děti spustily písničku. Prvňáčci byli neskutečně roztomilí... Ale i mezi těmi nejmenšími se našla zlobidla. Bohužel, my čerti jsme zůstali i tady bez kšeftu :-). Tak když ne do pytle, tak alespoň odměna v po-

době pekelné čokolády v pepři. Obdobným způsobem jsme obešli zbývající první a druhé třídy. V některých třídách jsme rozjížděli i disko-šou na hit „Čertíku Bertíku“. Mikuláš fakt válel. I obrázků jsme se od dětiček dočkali.

Tohle byla fakt sranda a závidím třídě, která se ujme čertů příští rok. Nic nepotěší víc, než když vidíte, že snaha a přípravy nebyly marný. Efekt to myslím mělo. Děti se bály. V očíčkách jiskřičky strachu a spousta slibů: „Já už to neudělám, pane Mikuláši.“ :-)) Takže děti – příští rok nashledanou. A buďte hodné...

VŠE SE NIČÍ

Víťa Daněk, 9.A

JEN TO FIČÍ

I přes romantické zimní počasí a poetickou vánoční atmosféru plnou zmrzlých tváří si nedokážu nevšimnout jedné oku méně ladící záležitosti.

Myslím, že mně dáte zapravdu, když budu tvrdit, že naše škola je jednoduše hezká. Nové moderní lavice, barevně vymalované schodiště, všudypřítomná tématická výzdoba, moderní učebny, krásný noblesní zevnějšek. Kdybych pominul neustálé starosti, které jsou se školou spojené, řekl bych, že jsem bestiálně šťastný, že sem mohu chodit. Bohužel, nejspíš se najdou lidé, kteří mají na tuto záležitost rozdílný názor. Mluvím o lidech, kteří školu poškozují.

Moje noha ještě ani nepřekročí práh školy a hned po majestátní růžové omítce mě zaujme jedna věc - a to „tag“ nějakého chytráka na postranních dveřích školy. Graffiti jako takové se mi osobně celkem líbí, ale vypuštění svého ega na každou druhou zeď, to u mě není umění.

V průjezdu školy mě uvítá poškrábaná zeď od klíčů a prokopnuté dveře do šatny, jejichž klika už je tam dávno jen na ozdobu. A prý že hlavou zeď neprorazíš.

Velice zajímavě působí i dva hrozny přilepené na těchto dveřích. Autor nejspíš chtěl své spolužáky přesvědčit o pří-

tomnosti cukru, který způsobil přilepení.

Na schodišti do prvního poschodí mě zaujme vytržené zábradlí, i s kouskem nové barevné omítky. Vzniklá díra působí opravdu poeticky. Její autor zřejmě hledal uklidnění a uvolnění energie, nahromaděné v důsledku nevalných výsledků čtvrtletní práce z matematiky. Každopádně hezky to nevypadá.

Úsměvně působí i geometrické útvary kosočtverečného typu, vzkazy „kdo koho miluje“ a „kdo je co“ vyryté na zdech školy. Chcete zjistit, jakou máte reputaci u spolužáků? Koukejte po zdech! Ovšem nejvíce se toho na sebe dozvíte v učebně chemie. Lavice, postranní linoleum, to je jako otevřená kniha. Stačí nahlédnout a hned se něco nového dozvíte. Kdo fandí Slávii, koho chemie nebaví, kdo kde sedí. Ale nejvíce mě zaujal inzerát, kde jistý člověk prodával fotku svého spolužáka. Zájemci se měli podepsat. To už je takové bazarové fórum :)

Taktéž učebna fyziky podléhá nájezdům černých fixů a propisek. Z vlastních zkušeností musím říct, že někdy je velmi

nerozumné vzít si na hodinu fyziky bílé tričko, které si přece jenom neví rady se vzkazy v lavici napsanými černou fixou.

Ovšem největším bojištěm je jídelna. Vsadím pravou ruku na to, že ani jeden z radiátorů, kterých je v jídelně na stěně, podél níž stojí fronta, pět, na sobě nemá míň než 10 žvýkaček. Někdy je docela odvážné se o ně opřít. Tím myslím opřít se o to, co po radiátorech zbylo. Utrhané kryty, zlomené regulátory, po kterých zbyl jenom ostrý hrot. A aby toho nebylo máto, tak záclony (pokud se tak těm cárům látky visícím od stropu dolů dá říkat) vyvolávají dojem blížící se apokalypsy.

Doufám, že si lidé, kteří mají s výše jmenovanými skutečnostmi nějaké spojitosti, uvědomí aspoň ve skrytu duše svoji vinu. Všichni snad chceme noblesně působící školu s pěkným zázemím. Zevnějšek školy nám to umožňuje, tak si to prosím nekažme naším chováním. Protože někdy to u nás opravdu vypadá tak žalostně, že by japonským turistům padaly fotoaparáty z rukou.

S ODPADY TO UMÍME

Mgr. Dagmar Svobodová

ANKETA ŠKOLNÍCH ČASOPISŮ VE SPOLUPRÁCI S AGENTUROU DOBRÝ DEN

Když k nám na adresu naší školy přišla nabídka účastnit se ankety školních časopisů na téma třídění odpadů, vlastně jsme ani chvíli nezaváhali a jednomyslně na redakční schůzce Puclíku odkývali, že do toho jdeme.

Soutěž vyhlásila pelhřimovská agentura Dobrý den, o které určitě každý z nás někdy slyšel. Hlavně v souvislosti s rekordy a kuriozitami. Tato agentura je totiž zastřešuje v celé České republice. Ze spolupráce kraje Vysočina a této agentury vznikla i zmíněná anketa, v níž měli členové redakcí školních časopisů položit lidem ve svém městě otázky týkající se třídění odpadů, výsledky zaznamenat a v případě nesprávných odpovědí i seznámit s odpověďmi správnými.

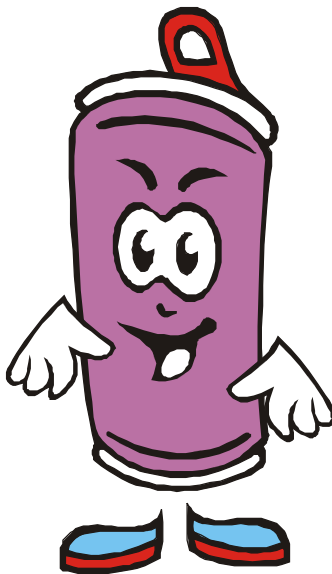
Protože se naše škola profiluje v oblasti environmentální výchovy a nově se snažíme i o získání titulu ekoškola, byla pro nás anketa takovou „hozenou rukavicí“.

Naše město získalo navíc v soutěži měst s názvem „My třídíme nejlépe“ první místo v kraji, takže jsme vyrazili do ulic i po škole shánět odpovědi s představou, že jsme všichni vlastně skoro poloodborníky na tuto problematiku.

V redakci jsme se rozdělili do pěti týmů a zadaný úkol jsme začali řešit na všech frontách. Někteří z nás zjišťovali odpovědi na anketní otázky přímo ve škole - mezi učiteli, dětmi, kuchařkami i uklízečkami a jiní se vrhli přímo do víru

„maloměsta“, aby vypátrali, jakže na tom se znalostmi o třídění a odpadové problematice jsme.

A musím napsat, že vůbec nešpatně! Většina dotázaných nám na otázky z větší části odpověděla, i když se samozřejmě našli i tací, u kterých by se asi doma na dvorečku mohla hrát známá písnička od Ivana Mládka - Zobali vrabci zobali, igelitové obaly...

V rámci naší eko-mise jsme oslovili celkem 26 lidí (podle pravidel jich mělo být nejméně 20) a položili jim následujících 9 otázek:

1. Víte, kde je v našem městě či obci nebo jejich nejbližším okolí sběrný dvůr?

2. Patří plastové nádoby od olejů a podlahové krytiny do žlutého kontejneru na plasty?
3. Patří porcelán a zrcadla do zeleného a bílého kontejneru na sklo?
4. Kam patří stavební sutě?
5. Odhadněte, kolik každý z nás vyprodukuje za 1 rok kilogramů odpadu.
6. Zdravý životní styl s sebou přinesl v České republice i průměrnou spotřebu 13,4 kg jogurtu na osobu za rok. Odhadnete, kolik je to ročně vyhozených kelímků v celé republice?
7. Co vznikne z recyklovaných odpadů?
8. Zahodíte-li v přírodě slupku od banánu, kterou ovšem rozumný člověk odhodí na kompost či do kompostéru, bude se rozkládat po dobu maximálně 4 měsíců, zatímco filtr z cigarety může hyzdit les celých 15 let! Igelitová taška se bude rozkládat až 25 let, zatímco polystyren z přírody nezmizí nikdy! Odhadněte, za jak dlouho se rozloží PET láhev.
9. Při svém rekordním pokusu dokázal tým EKOKOM na festivalu Pelhřimov – město rekordů vměstnat za 15 minut 179 sešlápnutých jedenapůllitrových PET lahví do malého kontejneru o objemu 110 litrů (přibližně velikost klasické popelnice). Odhadnete, kolika stejnými lahvemi naplníte stejnou popelnici, pokud je nesešlápnete?

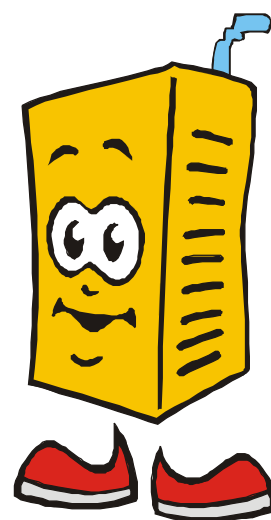
Na některé otázky nám většina dotázaných odpovídala správně, např. co vznikne recyklováním, věděli skoro všichni. Ale jak určitě sami uznáte, ne všechny otázky byly jednoduché. Takže třeba na otázku číslo 6, kolik se v naší republice vyhodí průměrně na jednoho obyvatele za rok kelímků

od jogurtu, jsme dostali jen dvě správné odpovědi. I když upřímně řečeno, z nás správnou odpověď nevěděl nikdo, takže jsme dotazované podezírali, kdeže k ní mohli přijít...

Výsledky ankety i našeho snažení můžete, milí čtenáři, posoudit v následující tabulce.

A pro vás, které jsme neoslovili, máme návrh. Zkuste se každý sám otestovat, jak byste na tom se správnými odpověďmi byli vy. Jestli jste byli dobří, nebo zda máte ještě ohledně vašich informací o třídění odpadu co zlepšovat, se dozvíte ze správných odpovědí přiložených na konci článku.

OTÁZKA	SPRÁVNÁ ODPOVĚĎ		ŠPATNÁ ODPOVĚĎ		NEVÍM	
	počet	%	počet	%	počet	%
1.	18	69,3	8	30,7	0	0
2.	11	42,35	14	53,9	1	3,85
3.	9	34,65	17	65,45	0	0
4.	15	57,75	5	19,25	6	23,1
5.	3	11,55	14	53,9	9	34,65
6.	2	7,7	24	92,3	0	0
7.	22	84,6	4	15,4	0	0
8.	1	3,85	25	96,15	0	0
9.	3	11,55	23	88,45	0	0

Závěrem bychom chtěli poděkovat všem, kteří nám odpověděli, že si na nás udělali čas. A pro pobavení vám předáváme ještě pár perliček, které jsme při naší snaze posbírali:

- Na otázku kde je nejbližší sběrný dvůr odpověděl jeden žák naší školy: „Obávám se, že u mne doma...“
- Co se vytváří z recyklovaných plastů? „Takovej ten protáhlej humus...“
- „Nevím, kolik vyhodíme kelímků od jogurtu, ale daleko víc je flašek od piva.“
- Za jak dlouho se rozloží plastová láhev? „Jo mladej, já budu pod kytičkama a ona tu pořád bude...“
- „Z recyklovaného papíru vznikne vše, co najdeme u Čiňanů...“

Pokud vás anketa zaujala, zkuste se podívat i na internetové stránky: www.dobryden.cz, kde najdete naprosto úžasnou sekci eko-rekordů. To budete teprve koukat, co vše se dá dělat například s plastovými víčky PET lahví, s nápojovými kartony nebo kelímky od jogurtů!

Správné odpovědi

1. Přímě v Novém Městě na Moravě.
2. NE.
3. NE.
4. Odevzdávají se na sběrný dvůr.
5. Každý z nás vyhodí za rok asi 150-200 kg odpadů. Pokud však odpady už doma třídíte

a dáváte je do barevných kontejnerů, umožníte tak recyklaci více než třetiny tohoto množství. Za rok tak může každý z nás vytřídit až 30 kg papíru, 25 kg plastů, 15 kg skla.

6. Při roční spotřebě jogurtů 13,4 kg na osobu je to v rámci naší republiky 1 113 135 552 ke-límků od jogurtů za 1 rok!!!

7. Co vznikne recyklací?

Recyklace papíru

Lisovaný sběrový papír poslouží k výrobě nového papíru, stejně jako když se vyrábí ze dřeva, přidává se do směsi na výrobu papíru. Papír je možné takto recyklovat asi pětkrát až sedmkrát.

Výrobky z recyklovaného papíru: novinový papír, sešity, lepenkové krabice, obaly na vajíčka, toaletní papír apod.

Recyklace skla

Vytříděné sklo se rozdrtí a přidá do výchozí směsi k výrobě nového skla. Nejčastěji se takto vyrábí lahve na minerálky a pivo a jiné skleněné výrobky. Ušetří se při tom mnoho energie a surovin, přičemž

sklo se dá takto používat vlastně donekonečna.

Recyklace plastů

Každý druh plastů je zpracováván jinou technologií, protože mají odlišné složení a vlastnosti. Z PET láhví se vyrábějí vlákna, která se používají jako výplň zimních bund a spacáků nebo se přidávají do tzv. zátěžových koberců. Z fólií (sáčků a tašek) se opět vyrábějí fólie a různé pytle, např. na odpady. Pěnový polystyren slouží k výrobě speciálních cihel. Ze směsi plastů lze vyrábět odpadkové koše, zahradní nábytek, zatravnovací dlažbu, protihlukové stěny u dálnic apod.

Recyklace kovů

Kovové odpady ze sběren druhotných surovin či sběrných dvorů putují do hutí, kde se přetaví. Potraviny a barvy, které v nich zbyly, shoří při

teplotě 1700°C a zbude surovina pro výrobu dalších kovových polotovarů.

Recyklace nápojových kartonů

Nápojové kartony je možné recyklovat dvěma způsoby:

V papírnách - papír tvoří většinu tohoto obalu, takže je možné ho zpracovávat stejně jako starý papír. Zbytky hliníku a polyethylenu lze využít přímo v papírně při výrobě páry nebo pro ohřev vody či dále zpracovat na palety apod.

Na speciální lince - nápojové kartony se rozdrtí a drť se za tepla lisuje do desek, které je možné použít např. jako stavební izolace. Taková linka funguje také v ČR.

8. PET láhev může v přírodě ležet až 70 let.

9. Nesešlápnutých lahví se do stejné nádoby vejde jen 35, což je pětkrát méně.

MEDOVÁ HODINA

Mgr. Pavlína Poláčková

Už od 9. listopadu panovala v gobelínovém salonku kulturního domu vánoční nálada. Probíhala zde totiž tradiční včelařská výstava, kterou opět pořádala Základní organizace Českého svazu včelařů.

Role hostitelky se ujala, jak jinak, paní včela medonosná. Ani letos si ji nenechaly ujít obě páté třídy a opět se dozvěděly něco nového. 45 minut uteklo jako voda a co nám všem letos určitě utkvělo v paměti? Jistojistě byl velice zajímavý dekret Marie Terezie o chování včelstev na území rakousko-uherské monarchie. Neméně zajímavá byla i informace, že v úlu v létě „bydlí“ až 100 000 včel a na zimu se množství snižuje na 20-30 000. Děti se dále dověděly, že včela, která se vylíhne v létě, žije pouhé čtyři měsíce a umírá na přepracování (odtud známé rčení – je pilný jako včelička).

Včela, jejíž život začne na podzim, je na tom podstatně lépe - žije až do jara následujícího roku. To je ale jenom krátký výčet toho, co se všichni dozvěděli.

Pan Komenský by se z takovéto hodiny mohl zcela jistě radovat – názorné vyučování, prostě škola hrou jako vymalovaná. Na závěr ani chuťové buňky nepřišly zkrátka. Nechyběla tradiční ochutnávka medů, letošní horkou novinkou byl med s příchutí čokolády, po kterém se jen zaprášilo.

Málokomu se chtělo vracet do školních lavic, ale povzbuzením pro všechny může být určitě fakt, že do předvánočního menu kulturního domu bude jistě včelařská výstava patřit i v roce 2009. Už i proto, že to bude její jubilejní desátý ročník. Tak příští rok zase na výstavě.

ČAJOVÝ DEN

Mgr. Šárka Zdražilová

Zima je tady a s ní přichází i různá nachlazení, a proto si vaříme teplé nápoje, aby nás zahřály. Je čas čajů. V tomto období se vaří čaje asi nejčastěji.

V pátek 21. listopadu 2008 jsme ve 3.B prožili čajový den. Běžný den ve škole jsme si zpříjemnili vařením a pitím tohoto lahodného nápoje. Celá třída byla provoněna nejrůznějšími vůněmi čajů, vládla skvělá atmosféra. Pracovali jsme samostatně i ve skupinách.

Začali jsme proučkou, kde jsme vyhledávali nej-různější informace o čaji. Četli jsme připravené články a zjistili jsme, že čaj pochází z Číny, u nás v Evropě se začal pít až teprve před 400 lety a je po vodě druhým nejrozšířenějším nápojem na světě. Existují čtyři základní druhy čajů: černý, bílý, zelený a polozelený. Nechyběly ani recepty přípravy chutného čaje.

Jeden z nich jsem namíchala přímo pro tento den, ochutnejte s námi:

„Vyber si první písmeno slova ZELENÝ čaj a nalij s předposled-

ní souhláskou slova VODA do konvice. Přiveď k VARU a vezmi z tohoto slova tvrdou souhlásku, kterou první samohláskou slova NALEJEŠ do hmků. Postav na stůl a prvním písmenem slova VŮNĚ přislad'. Pak si pohodlně sedni, vezmi si dlouhou samohlásku slova PITÍ a máš lahodný nápoj pro tebe – – – – –.“

V českém jazyce jsme ve skupinách psali slova se společným kořenem ČAJ, přídavná jména – jaký může být čaj (ovocný, bylinkový, horký...)

a slovesa, co se dělá s čajem (pije se, vaří, kupuje, chladí...). Všechna slova jsme nalepili na archy papíru.

Hodina matematiky nám uběhla také velmi rychle, protože jsme nakupovali krabičky čaje a zapisovali jsme jednotlivé příklady na proužek papíru, kolik koupí každá rodina žáka ve třídě čajů.

Naučili jsme se na této hře, že když Podařilovi koupí o 10 více, musím počítat. Když Kulíkovi koupí 5x více, tak musím násobit, když Nečasovi koupí

9x méně, budu dělit, a když Kutrovi si koupí o 12 méně, musím odčítat. Byla to dřina, ale všichni zdárně nakoupili čaj a doufám, že také pochopili početní operace ve slovních úlohách.

Ve výtvarné výchově jsme kreslili vůni čaje, která se linula z hrnečků a každému připomínala něco jiného. Někomu vůni ovoce, šípků, květin, pomerančů nebo rozkvetlé louky.

Nakonec jsme všechny obaly od čajových sáčků a krabiček nalepili na arch papíru a právě tolik druhů čajů jsme ochutnali.

V angličtině jsme si četli nápisy na obalech čajů a zjistili jsme, že jsou většinou napsané anglicky. Nebylo tedy těžké zjistit, že čaj se řekne tea, ovoce fruit, zelený čaj green tea a citron lemon. Seznámili jsme se s tradicí pití čaje ve Velké Británii (čaj s mlékem) a také jsme si přivoněli k pravému anglickému čaji, který má obzvlášť silné aroma.

Ani se nám nechtělo skončit a jít domů. Už se děti ptaly, jaký den bude zase příště.

VYZVÍDALI JSME...

...tentokrát u paní učitelky Oravcové

Jak se vám líbí na naší škole?

Sama jsem byla žákyní této školy a mám na ni moc pěkné vzpomínky. Na to špatné se většinou zapomene a po pár letech se tomu už jenom zasmějeme.

Proč jste se rozhodla učit zrovna fyziku? Byl to váš oblíbený předmět ve škole?

Můj oblíbený předmět ve škole byla vždycky matematika. Měli jste skvělou paní učitelku, sice přísnou, ale spravedlivou a mně dala velmi dobré základy matematiky. No a fyzika? Ta na mě tak nějak zbyla. K matematice jsem chtěla studovat zeměpis, ale to chtěl tenkrát každý druhý a všechny nás vzít nemohli. No a tak jsem vzala zavděk fyzikou. Dnes bych ji neměnila za žádný jiný předmět. Dokonce mě dneska baví více než matematika. Ve fyzice si totiž můžete krásně vyhrát. Pokusy jsou skvělá věc a bez nich by to nebylo ono.

Co vám dokáže zaručeně zvednout náladu?

Povedená vyučovací hodina, úspěch žáků v soutěžích a v hodinách. A především moje děti – jejich radost a smích.

Hrála jste si jako malá často na učitelku?

Kdo si někdy nehrál na školu? Touto fází jsme si prošli asi všichni. Když jsem nastoupila do první třídy, tak mě to přešlo. Ale už tehdy jsem prohlašovala, že ze mně bude paní učitelka.

Je nějaká chvíle, na kterou nikdy nezapomenete?

Těch asi bylo víc.

Máte ráda změny, nebo jste spíše konzervativní?

Beze změn by byla nuda. A život by byl moc fádní. Každou změnu, která mě obohatí a zpestří můj život, vítám.

Jaké je vaše hobby, jak relaxujete?

Ráda čtu, jezdím na kole a lyžuji. Posledních pár let jsou mým největším koníčkem děti (myslím tím moje vlastní). Relax... Nejlépe prací – fyzikou. To potom může člověk vypnout a nepřemýšlet.

Máte cestovatelského ducha? Kde jste byla nejdále?

Cestuji velice ráda a neustále podnikáme nějaké výlety. Nejdále? Tak to bude asi ve Francii. Ale doufám, že se podívám i dál.

Jakou zemi byste chtěla navštívit?

Ve Francii se mi velice líbilo a ráda bych se tam ještě vrátila. Jinak mým snem je Stonehenge v Anglii.

Jaké jsou vaše sny a cíle?

Tak v první řadě dobře vychovat své děti. Ale to je na delší dobu. V dohledné době je mým cílem dobře zapadnout do této školy.

Máte nějaké zlovyky?

Určitě nějaké budou. Jen si teď na žádný nevzpomenu.

Na kom vám nejvíce záleží?

Na rodině.

Máte ráda hudbu? Jaký styl posloucháte?

Hudba mě doprovází po většinu dne. Když opravuji písemky nebo si chystám hodinu, poslouchám alespoň rádio. A styl? Jakýkoliv. V každém žánru se najde něco dobrého. A tak si ráda poslechnu lidovku i metal.

**Rozhovor připravily Barbora Dutková,
Vlasta Janíčková, Petra Vodičková,
Dominika Edlmanová, Věra Králová**

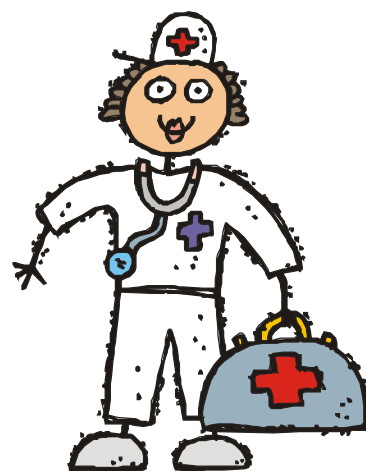
DEN PRVNÍ POMOCI

Mgr. Eva Mošnerová

V úterý 6. listopadu 2008 strávily děti z 1. ročníku celé dopoledne na hlavní budově. Děvčata ze Střední zdravotnické školy ve Žďáru nad Sázavou si pro ně připravila velice zajímavý program zaměřený na první pomoc.

Děti byly hravou formou poučeny o tom, jak by měly postupovat, když se někomu něco stane, kam zavolat v případě ohrožení života. Také si všichni vyzkoušeli dýchání z plic do plic a masáž srdce, naučili se některé jednoduché obvazové techniky. Zkrátka vše, co by měl člověk vědět o první pomoci.

Musím říci, že jsem byla sama překvapená, kolik věcí si děti zapamatovaly. Myslím, že z toho jednoznačně vyplývá, že právě to, co si prožijeme, zůstává hluboko zakotveno v naší mysli.

HALLOWEENSKÁ

Nikola Švárová, 7.C

NOC VE ŠKOLE

Nevěříte? Myslíte, že je to výmysl a že si z vás střílíme? Ne! 7.C opravdu ve škole spala. S paní učitelkou Janíčkovou samozřejmě. A bylo to super...

Sraz jsme měli v pátek 7. listopadu 2008 v 18 hodin před hlavní budovou školy. Měli jsme s sebou spacáky a karimatky, aby se nám ve škole příjemně tábořilo. Potom nás paní učitelka poslala do šaten, abychom se přezuli. Asi do půl sedmé jsme čekali v průjezdu na opozdilce a pak se šlo do třídy, kde jsme už odpoledne odsunuli lavice na stranu, abychom měli kde ležet. Jakmile jsme si nachystali ležení, oznámila nám paní učitelka, že budeme soutěžit, a hned nám vysvětlila pravidla. Rozdělili jsme se na dvě družstva. Jedno družstvo chodilo po škole a hledalo komnaty, ve kterých se plnily úkoly. Druhé družstvo skládalo zatím ve třídě troje puzzle – je snad jasné, že jen za svitu baterek. Následovala asi hodinová přestávka, při níž se hrály hry jako Twister, Vadí – nevadí a jiné.

Najednou nás paní učitelka ztišila, že prý něco zaslechla – a pak jsme to uslyšeli i my. „No já nevím, co kdo řekl, ale ozývalo se tam, jakoby někdo přivedl koně, a pak předtím ten výkřik, takže někoho unesli,“ tak se k tomu vyjádřila jedna z účastnic tohoto dobrodružství. Skoro celá třída v čele s kluky vyrazila ze třídy, aby se podívali, co je to tam za strašidlo. Vyběhli až do druhého patra, aby prohledali učebny, dokonce prolezli i dívčí záchody (a to prosím všichni – i kluci).

Právě když zklamaní odvážlivci vycházeli ze záchodů, ozval se ten záhadný zvuk, totiž ržání koně, dole v prvním patře. Co se jim v tu chvíli honilo v hlavách? Je to duch? Nestalo se ostatním, co zů-

stali s paní učitelkou, něco? Opravdu tu někoho unesli? Přivedl sem snad někdo koně? Nebo je to jen další z vtípků, které vymysleli učitelé?

To nikdo z nich nevěděl, a proto se dali do běhu. Ve třídě se však nic nezměnilo a tak se všichni uklidnili. Vyšetřování by se snad táhlo hodně dlouho, kdyby se vtipálek sám neprozradil. Nikola se totiž začala po chvíli strašně smát a nakonec z ní vypadlo, že to byla ona. Na důkaz její pravdomluvnosti názorně předvedla ten záhadný zvuk. Prostě zaržála! Potom odešla na chodbu, aby se zbavila záchvatu smíchu. Když se vrátila, už zase všichni klidně hráli hry.

Na závěr dlouhého večera si paní učitelka pro nás připravila stezku odvahy. Tu všichni ve zdraví prošli a většina šla dokonce i dvakrát. Musím ještě připomenout, že se předtím četl horor. Po této zkoušce odvahy jsme si ještě zahráli Lavinu.

Pak už nás ale naše třídní zahнала do spacáků, i když někteří jedinci dokázali ještě do tří hodin ráno povídat. Ráno jsme vstávali kolem sedmé hodiny. A co bylo naším posledním úkolem? Přece po sobě „zamést stopy.“

Ještě by bylo ale vhodné říci, že celé dobrodružství s námi prožila a pro nás připravila s paní učitelkou i její dcera Nikola. Oběma děkujeme za pěkný zážitek.

Nicolas Winton - Síla lidskosti

3. prosince 2008 jsme šli se školou do kina na film o muži, který zachránil před 2. světovou válkou židovské děti. Tento muž, kterému jsou lidé vděční za svůj život, se jmenuje Nicolas Winton. Z tehdejšího Československa se mu podařilo dopravit do Anglie 664 dětí. Zajistil jim doklady, a dokonce i falešné náhradní rodiny. Rodina, která chtěla adoptovat dítě, musela zaplatit 50 liber a přitom týdenní plat byl maximálně 10 liber.

Nastal den, kdy děti měly odjíždět. Myslím si, že smutnou atmosféru si dovedete představit. Všichni brečeli, děti i rodiče. Poslední největší transport dětí do Anglie se nekonal. 1. září 1939 totiž začala 2. světová válka. O dobrém skutku Nicolase Wintona nikdo nevěděl, ani jeho manželka. Nicolasy zápisů našla na půdě až po 50 letech.

Nicolas Winton byl pozván do pořadu. Moderátorka se zeptala publika: „Je tady někdo,

koho zachránil pan Nicolas Winton? Jestli ano, postavte se!“ Skoro celé publikum se postavilo. Pan Winton byl velice šťastný. Všichni mu přáli k jeho narozeninám a děkovali za to, co udělal.

Já si myslím, že pan Winton musí mít obrovskou odvahu a velké srdce. Wintonova závěrečná věta zní: „Ty děti potřebovaly pomoc a já byl schopen jim ji poskytnout.“

Petra Vodičková, 7.C a Dominika Edlmanová, 7.A

ŽÁKOVSKÁ KNIHOVNA

Mgr. Pavlína Poláčková

informuje

Knihovna naší školy není pouze nějaká zastrčená místnost v přízemí. Žije poměrně činorodým životem, i když se to na první pohled možná vůbec nezdá. V říjnu v rámci Měsíce školních knihoven vyhlásila pro všechny žáky naší školy **soutěž s názvem O nejkrásnější záložku do knihy**. 28. listopad 2008 byl posledním dnem, kdy bylo možné soutěžní výtvary odevzdat. Soutěž i s podmínkami byla publikována nejen v předchozím čísle školního časopisu, ale i na nástěnce žákovské knihovny.

Výsledkem bylo poměrně velké zklamání – z 544 žáků celé školy se zapojilo pouze 9 a všichni z 5.A. Porota složená z členů redakce měla tedy jednoduchou práci. Z dodaných záložek nakonec vybrala na první místo **Erika Havlíka** především pro originalitu a zpracování (na obrázku níže). Za zmínku stojí i nápad **Daniela Srnského**. Sladkou odměnu ale dostanou i všichni ostatní – A. Dufková, H. Hirschfeldová, J. Kadlec, V. Mihola, B. Smitková, P. Slámová a A. Veselá.

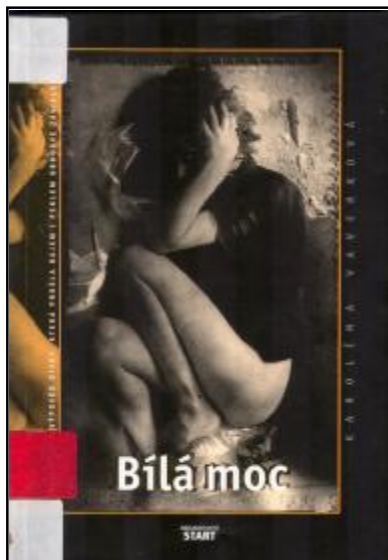
Záložky si budete moci prohlédnout na nástěnce žákovské knihovny, která je již několik let stále na stejném místě - na schodišti v mezipatře mezi prvním a druhým poschodím. To pro ty, kteří ji snad ještě ani nezaregistrovali.

Sedíc u počítače, píšíc tento článek a hledíc na řádky, které se postupně objevují na monitoru, sama sebe se ptám – má smysl pro vás, žáky školy, vůbec nějaké soutěže připravovat, když o ně nemáte zájem? Skoro se mi chce říct, že to opravdu žádný smysl nemá! Možná ten názor časem změním, možná, že se ještě někdy v budoucnu pokusím zapojit vás do nějakého soutěžního klání.

Tentokrát ale pro jistotu ničím podobným „zatěžovat“ nebudu. Místo toho bych vás ráda pozvala do knihovny jen tak, na prohlídku, s možností vybrat si, půjčit a přečíst nějakou zajímavou knihu. Z těch, které za to určitě stojí, nabízím následující dva tituly.

Karolína Vaverková - Bílá moc

Autentická výpověď dívky, která prošla rájem i peklem drogové závislosti. Ukázky z knihy:

Nemám cíl, nemám pro co žít, nemám světlo do života, nemám elán a nepamatuju si, kdy jsem se od srdce zasmála. Nemám sebevědomí, jsem úplně na nic. Jenže já to chci změnit.

Celou dobu jsem si naivně myslela, že můj život je plnej a šťastnej, ale teď už jsem pesimistická a zbabělá. Mám vás moc ráda a chci ty starý časy vrátit zpátky. Maminko, nemůžu to vyslovit. Já jsem to nakonec převědla na něco jiného – začala jsem brát drogy.

Proč to už není jako na začátku?! Proč už nemůžu fetovat jako dřív? Jak to, že to nejde? Dřív to bylo takový hezký, slavnostní, ale teď? Teď je to hnusný. Život je tak hnusnej. Zlej. Plnej příšer. Začínám si uvědomovat to, co se píše v odborných knížkách, že z člověka se postupně stává otrok, otrok drogy...! Je mi zle z toho, že si musím konečně připustit svoji chybu!!!

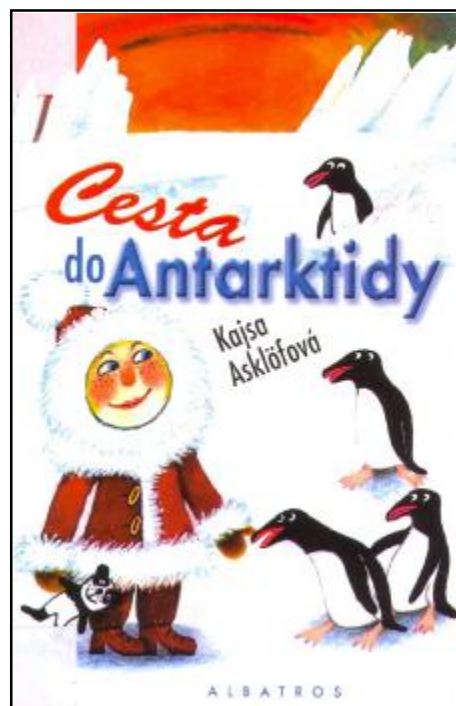
Nabízený titul je určen především žákům II. stupně.

Kajsa Asklofová - Cesta do Antarktidy

Desetiletá Felicie se vydává spolu s maminkou, polární výzkumnicí, na cestu ledoborcem až do daleké Antarktidy. Poznává na vlastní kůži, s jakými nesnázemi se musí potýkat batedelé, kteří zkoumají tento mrazivý světadíl. Na šestitýdenní plavbě zažije i spoustu zajímavých příhod. Každému se přece nepoštěstí uvidět albatrosy, zažít na moři orkán, zamrznout v ledových krách, přenocovat ve stanu při čtyřiceti stupních pod nulou anebo spatřit nádhernou polární záři a úžasně zbarvené ledovce. A to ještě není zdaleka všechno... Malá ukázka z knihy:

„Je to vorvaň,“ potvrdila Sára. „Jsou neobyčejní.“ „A čím?“ ptala se Felicie. „Protože mají v hlavě olej. A o ten lidi moc stojí. Už tři sta let se vorvani loví kvůli oleji. Jejich neštěstím je, že ho mají v sobě tolik, skoro pět tisíc litrů.“ „A na co ten olej je?“ „Používá se do krémů, skříní a rtěnek.“ „Ale já myslím, na co ho mají vorvani?“ „Asi kvůli lovu. Olej v hlavě funguje jako sonar, jaký používají rybářské lodě, když hledají hejna ryb. Vysílají signály, které se jako ozvěna vrací zpět, a podle toho poznávají, jestli se ve vodě něco nachází a kde. Oni totiž často loví ryby, které plavou až u dna moře, a tam je tma, takže nejsou vidět, proto zřejmě olej v hlavě využívají k tomu, aby zesílili zvuk, kterým mohou ryby ochromit.“

Tato útlá knížečka je pro změnu jako stvořená pro žáky I. stupně.

Kdy do knihovny můžete přijít? Oficiální výpůjční doba v tomto školním roce je každé pondělí od 12.15 do 14.30, po dohodě je ale možné knihovnu navštívit kdykoliv.

RODIČÁK NA DÁLKU

Mgr. Pavlína Poláčková

SCHŮZKA ADOPTIVNÍCH RODIČŮ DĚTÍ Z AFRIKY

Zatímco nám všem zbývá ještě pár dní do vánočních prázdnin, Gabriel nechodí do školy již od začátku prosince. Ne snad proto, že by se mu nechtělo, ale proto, že má prázdniny.

Jak už všichni jistě víte a je to pro vás jen malé opakování, tak školní rok v Zambii je rozdělen na trimestry – první od září do listopadu, následuje měsíc volna, druhý od ledna do března s dubnovými prázdninami a třetí od května do července s měsíčním volnem v srpnu.

Tak jako loni i letos přiletěl prožít vánoční svátky do Čech koordinátor projektu Adopce na dálku v Zambii pan Aleš Vacek a část ze svého zaslouženého volna věnoval setkání „adoptivních rodičů“, které proběhlo v Praze a mělo víc než příjemnou atmosféru.

No a jakpak se náš „adoptivní synek“ má? Z úst pana Vacka, který všechny děti ze školy St. Charles Academy zná velice dobře (je jich víc než 200), jednoznačně vyplynulo, že je to kluk jako každý jiný - někdy pilný, jindy lajdák, někdy hod-

ný, jindy rarach k pohledání. Pro nás je ale rozhodující, že do školy chodí, snaží se a je tam rád i přesto, že tamní podmínky jsou ve srovnání s naší školou víc než tristní.

Pro vaši představu - objekt má dvě místnosti se zasklenými okny (což se o všech školách v Zambii říct nedá), ve kterých se učí na směny. To znamená, že děti, které začínají první směnou, jsou ve škole od sedmi do třinácti hodin a druhá směna začíná od čtrnácti hodin.

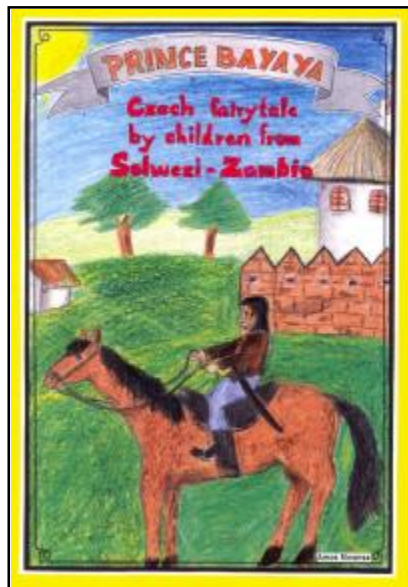
Oběd se podává mezi třináctou a čtrnáctou hodinou nyní už každý den, vloni to bylo pouze 3x v týdnu. V každé třídě je obvykle kolem 60 dětí. Dost často jsou to různé věkové skupiny, protože třeba do školy začaly chodit později (neměly svého adoptivního rodiče) nebo byly nuceny na nějaký čas školní docházku přerušit a starat se třeba o své nemocné rodiče.

Na pozemku jsou dva suché záchody pro děti i učitele. Myslím, že tam rozhodně nemusí řešit problém s roztrhanými ruličkami toaletního papíru nacpanými do záchodové mísy nebo proražené dveře od záchodových kabin, což je oblíbená „zábava“ některých našich žáků.

Finanční obnos, který Gabrielovi zasíláme, slouží k zakou-

pení školních pomůcek, uniformy, obědů a ještě umožňuje nabídnout řadu mimoškolních aktivit, které mají podněcovat zájem dětí o vzdělání a rozvíjet jejich nadání.

V loňském roce se děti pokusily ilustrovat známou českou pohádku Princ Bajaja, jejíž verze byla z angličtiny přeložena místním koordinátorem do jazyka kiakonde. A že to vůbec nebylo jednoduché, je nasnadě – přiblížit dětem prince bojujícího s drakem, královský zámek nebo zakletou princeznu bylo totiž značně složité, ale dílo se nakonec podařilo.

Vánoční svátky jsou teprve před námi. Vy se stále ještě můžete těšit na dárky pod stromečkem, Gabriel už letos svůj dárek dostal – nový školní ba-

toh, k němuž se v lednu přidají ještě botky. Nepředstavujte si však, že si bude moci vybírat tak, jako si vybíráte vy. Boty jsou stejné pro všechny, liší se samozřejmě pouze velikostí a její zjišťování je docela kuriózní záležitost. Až se totiž pan Vacek 4. ledna vrátí do Zambie, čeká ho obkreslování nožek všech více než dvou stovek žáků. Každá obkreslená noha dostane samozřejmě jméno svého majitele a podle ní bude zakoupeno nejvhodnější číslo bot.

Od nás ke Gabrielovi poputuje několik nových sad oblíbené hry pexeso s anglickou slovní zásobou a pohádková knížka O Budulínkovi, taktéž v angličtině. Vlastní vyprávění pohádky doprovází i její dramatizace, takže třeba tentokrát děti v Zambii nebudou kreslit obrázky, ale nacvičí divadelní představení.

Zajímavostí, které jsem si ze setkání odnesla, je celá řada. Nebojte, nechudím vás o ně, pouze si je schovám do dalšího čísla školního časopisu, takže se máte už teď na co těšit.

Spolu s nimi se dozvíte i výsledky letošního prvního výběrového kola kůry a víček, které bylo ukončeno v pátek 12. prosince 2008.

FESTIVAL MODRÉ DNY

V rámci Festivalu MODRÉ DNY proběhly na naší škole zajímavé besedy pro žáky osmého a devátého ročníku. Děvčatům byla určena beseda zaměřená na poruchy příjmu potravy. Chlapci měli besedu s bývalým gamblerem, který se jim svěřil, jak u něj vznikla závislost na hraní na automatech, co všechno ho stálo a jak se s ní vypořádal. Všichni si z besed odnesli zajímavé poznatky.

GAMBLERSTVÍ

Jiří Švanda, 9.B

11. listopadu 2008 nás navštívil pan Kučera, aby nám popovídal o svém životě, kdy propadl gamblerství.

Když mu bylo právě 22 let, šel s kamarády jako každý den večer do místní hospůdky. Avšak v ten večer to nebylo jen pivo, ale i první zkušenost s hraním. Jeho první pětikoruna vhozená do automatu a jeho první výhra 200 Kč. První radost z vyhraných peněz mu každý den dávala chuť hrát a hrát.

Pan Kučera začal být závislý. Závislý na tom, jak může vhoďit peníze do automatu a slyšet ten zvuk elektroniky. Postupem času tam chodil skoro každý den a jeho výplaty mizely a s tím mizely i velké peníze. Bylo mu všechno jedno, dokonce i to, že se s ním rozešla jeho přítelkyně. V hlavě měl jen mačkání tlačítek na automatu.

Jednoho dne si šel do hospody zahrát automaty a v kapse měl celou výplatu - 15 000 Kč.

Během deseti minut však 7 000 utratil. Tehdy si řekl: DOST! KONEC S HRANÍM!

Pan Kučera byl na automatech závislý 18 let. Prohrál zhruba dva miliony korun a v současnosti má ještě dluhy ve výši půl milionu. Strašně ho mrzí, že promarnil 18 let života a prohrál v automatech tak vysoké peníze. Do budoucna plánuje rodinu.

Toto vystoupení hodnotím jako velmi zajímavé a poučné.

ANOREXIE A BULIMIE

Kateřina Svobodová, 9.B

V listopadu k nám na školu zavítala Mgr. Sylva Štajnochrová, nutriční specialista o.s. ANABELL, která nám povídala o velice závažném tématu - o poruchách příjmu potravy.

Do této oblasti se řadí mentální anorexie a mentální bulimie, které v extrémních případech končí smrtí. Naše beseda byla velice zajímavá a každý by měl o daném tématu něco vědět a nemělo by se o něm mlčet.

Paní Štajnochrová nám vyprávěla různé příběhy těch, kteří mentální anorexií trpí, a mezi nimi byl i příběh malého čtyřletého chlapce. Tento problém tedy netrápí jednoduše dospívající dívky, ale můžou se s ním setkat i kluci a nejenom v období dospívání.

Viděli jsme různé fotky. Při pohledu na ně všem zamrzl úsměv ve tváři. Vždyť to jsou jen chodící kostry, které se přece nemůžou nikomu líbit.

Zhlédli jsme i krátké video, ve kterém se z obyčejné dívky stane modelka, která nafotí fotky, a ty potom odborníci na počítači upraví k dokonalosti.

Podle mého názoru nám tato beseda otevřela oči. Teď už víme, co je to krása, že nezáleží jenom na štíhlé postavě.

Za toto všechno patří paní Štajnochrové velký dík.

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

INDIÁNSKÁ HRA

Další pera do čelenky

Poslední pátek v říjnu mohli náhodní návštěvníci naší školy potkat krásné indiánky a indiány ve slavnostním oděvu.

Však k tomu byl také důvod. Starší Slavači právě přijímali mladé (1. ročník) do kmene s jejich druhým jménem – přezdívkou.

Aby vše proběhlo pěkně důstojně, byli vyzváni Bystrou bělicí (Iva Mrkvičková), aby vstoupili jeden po druhém do táborového kruhu a silným hlasem oznámili všem například toto:

„Já, Kristýna Jíchová, indiánským jménem Rychlá myška, chci ctít všechny zákony kmene Slavačů a pomáhat mu v boji proti bledým tvářím“.

To již Silný krokodýl (Tomáš Janů) a Bílý bůvol (Láďa Peňáz) - zástupci starších - předávali tomahavk se slovy:

„Rychlá myško, přijímáme tě do našeho kmene a věříme, že budeš dobrým a statečným indiánem.“

Pak ozdobili prvním perem jejich čelenku. Společně k

táborovému ohni postupně usedlo všech osm prvňáků.

Nastává další část. Zvuk bubnů vyzývá starší indiány, aby též usedli a i oni ukázali, jak se vypořádali s prvním úkolem v tomto školním roce.

Prozradíme vám, jaký byl úkol: vymyslet báseň na téma indiáni. To, co jsme slyšeli z úst Slavačů, byl pro všechny velký zážitek. Zazněly velmi zdařilé kousky, však se na vytváření mnohdy podíleli všichni členové rodiny.

Dokonce jsme vyslechli i část jedné písně - v úvodu všichni oněměli úžasem nad slovy i melodií, ovšem ticho Zeleného ptáka (Iva Šmídová) asi rozhodilo a píseň jaksi ne a ne dokončit. Škoda...

První úkol se zdál jednoduchý, přesto se všem nepodařilo pero získat. Někdo zapomněl, někdo si nechtěl lámat svoji hlavu. Snad příště...

No a nakonec ukázka jedné ze zdařilých indiánských básní.

Tomáš Janů

4. ročník

*Když jsem jednou usnul k ránu,
přišla parta indiánů.*

*Hlavy ověčené peřím,
hrnuli se k našim dveřím.*

*Tomahavky měli v rukou,
mokasíny tiše dupou.*

*Začali si stavět týpí,
sluníčko jim k tomu svítí.*

Indiáni ze Slavkovic

OLYMPIÁDA

Abyste si nemysleli, že nás celoroční hra plně zaměstná a že se po škole proháníme jen v indiánském obleku se šípy a luky, tak vám napíšeme i o další akci, kterou jsme měli ve škole. Koncem září jsme byli přímí účastníci mezinárodní olympiády! Nevěříte? Tak čtěte dál.

O prázdninách jsme mohli v televizi sledovat Letní olympijské hry v Pekingu v Číně. Když mohou Číňané vytvořit tak impozantní hry, nemohli bychom zkusit něco podobného v našich podmínkách? Ještě hry nebyly skončeny a paní učitelky Jana Láchová (ze Slavkovic) a Iva Jinková (z Radňovic) měly jasno. Olympijské hry proběhnou mezi školami Slavkovice a Radňovice.

Sotva jsme stačili zasednout po prázdninách do lavic, již začaly přípravy. Bylo potřeba ušít olympijskou vlajku, nakreslit velké i malé vlajky soutěžících zemí, utvořit družstva (podmínka byla vždy jeden zástupce z ročníku) a hlavně trénovat, abychom se nedali zahanbit! Však nám dost síly bralo pomyslení, že „Radňováci“ mají páťáky. A že jich je!

26. září 2008 jsme se vydali přes kopec do Radňovic na fotbalové hřiště. Vítr nás hnál kupředu, také trochu nervozita, jak to zvládnem, a tak jsme na olympijském stadionu byli dříve než naši soupeři.

Olympijský stadion byl připravený přivítat všechny účastníky zemí. Nastoupila družstva z Evropy (Norsko, Finsko, Švédsko, Polsko, Rakousko, Německo), Asie (Thajsko, Vietnam, Čína), Ameriky (Panama, Brazílie, Jamajka) i ze vzdáleného ostrovního státu Seychely.

To již přijíždí na svém stroji sám velký host z Mexika v typickém sombreru – předseda olympijského výboru pan Juan Rodrigues Samanč Komanč Pomeranč Manuel de Coubertin Baňanos z Burákos Aires, aby důstojně zahájil olympiádu. Po jeho projevu je vztyče-

na olympijská vlajka, zažehnut pravý olympijský oheň a následuje složení slibu všech sportovců i rozhodčích.

Pak už velitelé jednotlivých států svoje družstvo odvádí ke stanovištům na hřišti. Soutěží se v deseti náročných disciplínách jako: balíkoscok, obručotoč, košostřelba, pádloběh, lukostřelba, košohod, střelbomuška, kolečkoběh, pytlaskok, míčokop. Sportovci se s vervou pustili do zápolení, bojují statečně a čestně o každý bod. Vždyť právě jejich družstvo chce pro svoji zemi získat když ne zlatou, tak alespoň bronzovou medaili.

A jak to nakonec dopadlo? Po sečtení všech bodů došlo k velkému překvapení – stejný počet bodů měli sportovci ze země Thajsko (Slavkovice – velitel Láďa Peňáz) a Vietnam (Radňovice) a umístili se na

prvním místě. Druhé místo patří Norům (Slavkovice – velitel Kuba Pochop) a jako třetí se umístili sportovci z Radňovic. Předseda olympijského výboru pochválil všechny sportovce za jejich výkony a za sportovní chování a pak k radosti všech rozdal všem zlaté

medaile. Tak zvítězil vlastně každý.

Slibem, že se sportovci sejdou na dalším sportovním utkání ve Slavkovicích, byla mezinárodní olympiáda zakončena. Olympijský oheň právě dohořel. Nás čekala ještě cesta domů, která se nám zdála daleko

kratší, a my jako bychom byli o 10 kilo lehčí. Díky za krásné dopoledne hlavním organizátorkám I. Jinkové a D. Trödlarové. Už se těšíme na další akci.

Olympionici ze Slavkovic

SLAVNOST ZAMYKÁNÍ LESA

ŠKOLNÍ DRUŽINA VE SLAVKOVICÍCH

Jednou z velkých výhod života na vesnici je možnost trávit spoustu času v přírodě. I my v naší družině máme svá oblíbená místa a je nám líto, když je na zimu opouštíme.

A tak jsme si před několika lety řekli, že se s naší „Horkou“ musíme nějak rozloučit, jen jsme nemohli přijít na správný způsob. Pak nás zaujal pěkný název v jednom časopise - Slavnost zamykání lesa.

Od té doby se vždycky na podzim domluví skupina dětí, která program připraví.

Letos se slavnosti ujali naši čtvrtáci a nutno dodat, že připravě věnovali spoustu času. Jednoho slunečného odpoledne

nám oznámili, že se máme shromáždit v šatně. Tam nám vysvětlili, že by se les rád uložil k zimnímu spánku, jen je potřeba nalézt klíč, který ho uzamkne. A že nás čekají nelehké úkoly, které musíme splnit, abychom se ke klíči dostali. Po uplynutí krátkého limitu máme vyrazit směrem k „našemu“ lesu. Čekání bylo nekonečné...

První překvapení číhalo hned na cestě k lesu. Všichni včetně prvňáčků museli přejít dlouhou kládu, která ovšem neležela na zemi, ale vedla ze svahu dolů.

Jsme šikulky, pouze jeden človíček musel svou cestu zopakovat. První překážka za námi, úkol splněn. Co bude dál? Prý když jsme v lese, měli bychom být nenápadní a to natolik, že si máme rychle vytvořit nějaké úkryty. Ještěže tu majitelé lesa nechali hromádky větví a nestačili je spálit. Všichni jsme se maskovali tak, že nebýt pestrého oblečení, jsme tam schovaní dodnes.

Protože i tento úkol jsme zvládli, nastal čas hledání klíče. Čtvrtáci nám prozradili, že je dobře schovaný v malované truhličky a u něj i nějaké dobroty pro nálezce. Je jasné, že jsme se nadšeně vrhli do hledání. Nakonec měla štěstí Hanička ze 3. ročníku. Slupla si nálezný a klíč slavnostně nesla až ke smrku na kraji lesa, který

je už od začátku tradice naším kamarádem. Obstoupili jsme jej a jeden po druhém si podávali klíč. Každý se snažil popřát lesu něco na zimu. Skoro by vstoupily slzy do očí, když slyšíte úplně vážně myšlená přání: „Ať ti je pod sněhovou peřinou teploučko, ať tě neokoušou zajíci, ať se ti zdá něco pěkného, ať tě vichřice nevy-

vrátí, ať nás zase na jaře rád vidíš...”

Nakonec jsme klíč schovali na tajné místo a potichoučku, potichoučku, potichoučku odešli...

***Zdraví vás
kamarádi ze Slavkovic***

FOTO soutěž

Minulé kolo naší fotosoutěže nemělo vítězů. Sešly se nám pouhé dvě odpovědi a obě byly špatné. Na fotografii totiž nebyla paní učitelka Svobodová, ale paní učitelka Zelenková.

Při tak „velkém“ počtu tipujících se musím nutně zamyslet. Je tak malý zájem způsoben obtížností fotografií nebo jen vašim nezájmem? Doufám, že je to ta první možnost. Zkusím to s vámi ještě jednou a v případě minimálního zájmu asi naši soutěž zrušíme. To by možná byla trochu škoda.

Pokud jste poznali, kdo je na fotografii, napište odpověď společně se svou třídou a jménem na lístek a vložte ho do naší schránky u kabinetu výpočetní techniky. Své odpovědi můžete zaslat také e-mailem na adresu: **puclik@nmnm.cz** Termín odevzdání odpovědí je **do 23. ledna 2009**.

P U C L Í K

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 52 – prosinec 2008

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková, Mgr. Dagmar Svobodová

Katka Houserová, Marie Měcháčková, Dominika Kutílková, Barbora Dutková, Vlasta Janíčková

Andrea Žváčková, Dominika Edlmanová, Věra Králová, Nikola Švárová, Petra Vodičková

Dominika Kaštánková, Jana Knapčoková, Martina Šikulová, Vít Daněk

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 52 vyšlo 17. prosince 2008 v nákladu 35 výtisků